

MLADO JUTRO

II 44510

Št. 1.

Ljubljana, 7. januarja 1940

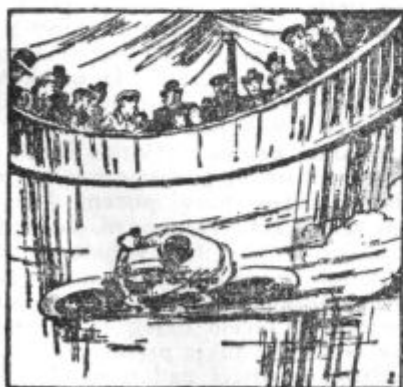
Leto XI.

CIRKUŠKO ŽIVLJENJE

POVEST S SLIKAMI

Na sejmišču podeželskega mesteca je bilo že ves dan živahno vrvenje. Zgodaj zjutraj je znameniti cirkus Hawkins pripeljal in postavil svoje šotore in z njimi zasedel skoraj ves prostorni prostor. Med šotori se je pretila množica ljudi, ki so, ali prodajali zijala, ali pa skušali priti do vstopnic, ker se je že bližal začetek otvoritvene predstave.

Poleg velikega osrednjega šotora si je postavil svojega, manjšega sin cir-

kuškega ravnatelja Jerry. V njem se je hotel postavljati s svojo »posobno točko.« Jerry je bil namreč zelo sposoben in drzen vozač motornega kolesa; v svojem »bohnu smrti«, kakor je nazval ogromno, visoko kad, je v divji vožnji drvel in grmel s svojim motornim kolesom po njeni notranji gladki in skoro navpični steni. Startal je seveda pri tleh, potem pa se je z vedno hitrejšo vožnjo dvigal počasi v višini po navpični steni do skrajnega roba kadi, ob katerem so stali ljudje in napeto opazovali. Ravnatelj je bil s točko svojega sina doslej zelo zadovoljen, ker mu je prinašala lepe dohodke.

Jerry je stal sedaj pred svojim šotorom in vabil ljudi k vstopu in ogledu njegove umetnije. Čeprav je bil zelo zgovoren in je znal vedno prijeti ljudi z besedo od prave strani, pa vendar danes ni imel pravega uspeha, ker se je začelo komaj mračiti in se je zdelo, da tukajšnji ljudje niso bili navdušeni za prezgoden poset cirkusa. Ker je bil Jerry prezaposlen s svojo vabečo zgovornostjo ni mogel opazi-

ti, da se je vlihofapil v njegov šotor cirkuski poslovođa. Ko bi bil to videl, bi gotovo ne ostal tako hladnokrvno miren, ker je predobro vedel, da je poslovođa Simson nevoščljiv Hawkinsovim in da je vedno stremel le za tem, kako bi sam postal lastnik podjetja.

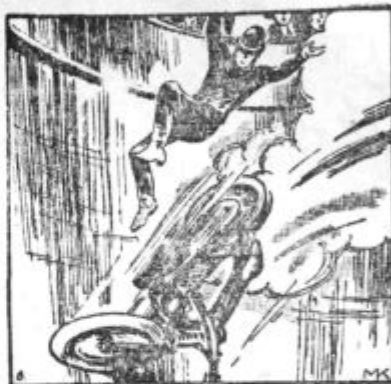

Ko je Simson vstopil v šotor, je našel tam nekega moža, ki je prišel k cirkusu šele nedavno kot delavec za vsa raznovrstna preprosta dela. Simsonu je bilo sedaj kar prav, da se možakar še ni razumel na cirkuske stvari. Pristopil je k njemu in mu velel, kakor da bi bil najboljši poznavalec: »Iz zadnjega kolesa motocikla morate vsekakor izpustiti nekaj zraka. Saj veste, da mora biti zračnica kolesa napolnjena le do polovice z zrakom, drugače si lahko vozač zlomi vrat!«. Nagovorjeni ga je osuplo pogledal. Ko pa je Simson spet neopaženo zapustil šotor, je le začel izpolnjevati povelje.

Končno se je Jerryju le posrečilo pregovoriti ljudi in kaj kmalu se jih je drenjalo vsepolno ob vrhnjem robu

kadi. Jerry je vslopil se priklonil gledalcem, pognal svoj stroj v tek in se pričel kmalu dvigati v vijugi po strmi steni. Sicer se mu je zdelo, da se vozilo le s težavo dviguje, da bi pa bil kdo imel kaj opravka s kolesi njegovega motocikla, mu pa niti na misel ni prišlo. Zaradi tega je motocikel še bolj pognal in ga vravnal navzgor. Končno se mu je le posrečilo približati se robu kadi v toliko, da so se začeli gledalci že nekoliko umikati. Ker mu je stroj dal dovolj opravka, seveda ni mogel opazovati ljudi, pa tudi Simsonovega radovednega obraza, ki se je pokazal tu pa tam med gledalci, ni videl.

Podlež je hotel videti na svoje oči, kako bo začel motocikel zaradi slabo z zrakom napolnjenih zračnic drseti. Kako bo nesreča učinkovala na gledalce, je vedel. Kot izkušenemu poznavalcu cirkuskega življenja mu je bilo znano, da cirkusnemu podjetju nič ne škoduje bolj kakor neuspeh v točki, za katero je bila reklama največja. Še slabše bo seveda učinkovala resna nesreča in z njo je poslovođa računal. Posledica bo slab obisk in gospodarski polom podjetja. Tedaj bo pa nastopil on in podjetje mu bo pripadlo najbrže prav poceni. Jerry o vsem tem, kakor rečeno, ni nič vedel. Za njega je trenutno veljalo le, dobiti in dati iz svojega stroja vse kolikor je bil zmožen. Tedaj pa je naenkrat zadnje kolo začelo drseti in hip nato so se že kolesa divje preobrnila v zrak. Stroj je pričel padati na dno kadi.

(Dalje prihodnjič.)

Razpisujemo nov natečaj za naše mlade pisateljice in pisatelje. Zadamo vam tri vprašanja:

»Kam bi potoval, če bi imel denar?«

»Kateri učni predmet mi je najljubši?«

»Kateri dogodek je bil najbolj smešen v mojem življenju?«

Izberite si tisto vprašanje, ki boste najlažje odgovorili nanj, in spišite odgovor s črnilom na čeden papir. Spis pošljite na naslov: »Stric Matic, uredništvo »Mladega Jutra« v Ljubljani«. Ne pozabite nalepiti znamke na pismo. Varčni Jutrovčki nam pišejo lahko tudi na dopisnici. Odgovori naj bodo kar moči kratki. Dopise bomo sprejemali do konca februarja.

Za desetorico najboljših spisov smo spet pripravili lepe knjižne nagrade. Vse dobre spise bomo objavili. Opozorite svoje prijatelje na naš novi natečaj!

Listnica uredništva

Dragi Jutrovčki!

Stric Matic se prav pristrčno zahvaljuje vsem Jutrovčkom, ki so mu pisali za praznike in mu želeli sreče v novem letu. Največje veselje mu napravite s tem, če se boste pridno udeleževali razpisanih natečajev. On Vam pa želi, da ne bi v tem letu nobeden izmed Vas prinesel domov zloglasne dvojke in da bi šli vsi viharji, ki so v zvezi s tem grdim redom, srečno mimo Vas.

Ob tej priliki povemo še nekaj za tiste Jutrovčke, ki sodelujejo pri listu:

1. Preden nam pošljete kakšno pesmico, ki ste jo sami zložili, jo v miru prebrite. Če so rime prisiljene, ali če vsa pesem nima vodilne misli — je nikar ne odpošljite. Stricu Maticu je vsako pismo v nevezani besedi mnogo ljubše od slabe pesmi. Časih je kar žalosten in Vam odkrito povem, da se je v zadnjem letu hudo postaral zaradi slabih pesmic, ki jih mora vsak dan prebirati. Torej — ogibajte se pesnikovanja, če nimate resničnega darul!

2. Za pravilne rešitve ugank in križank ne dajemo nagrad. V teh primerih objavljamo samo imena tistih, ki so pravilno rešili uganke.

3. Knjižne nagrade dajemo tistim Jutrovčkom, ki se udeležijo natečajev. Za nagrado prihajajo v poštev zmerom le najboljše sotrudniki in o sreči odloča žreb.

4. S pravljičami in prostimi spisi lahko sodelujejo vsi Jutrovčki. Pišite vedno le na eno stran papirja, med vrsticami pustite dovolj prostora za najnujnejše popravke in pišite s črnilom. Pošiljke naj bodo pravilno frankirane.

5. Prepisovanje tujih pesmic in tujih pravljič je prepovedano, vrhu tega pa tudi ncpošteno (tatvina!). Sprejemamo samo lastne proizvode!

6. Nedeljska številka »Jutra« stane samo 2 dinarja. V njej najdejo Vaši roditelji obilno branja in zabave, za Vas pa je priložen naš list, ki izhaja zdaj že deseto leto v knjižni obliki. Vsak vezan letnik »Mladega Jutra« stane 60 din in ga lahko naročite v upravi našega dnevnika, Ljubljana, Knafljeva ulica 5. Javne knjižnice in šolske knjižnice dobijo znaten popust. Lanski letnik je na žalost razprodan, pač pa imamo v zalogi še nekaj prejšnjih letnikov.

7. Opozorite vse prijatelje in znanke na naš list, svoje učitelje na razpisane natečaje in prosite starše, naj Vam redno kupujejo nedeljsko »Jutro«.

★

Našim sotrudnikom: Rokopisov ne vračamo. Za pismen odgovor je treba priložiti znamko. Pišite na stroj in le na eno stran papirja. Z vodilno povestjo smo do spomladi založeni.

Danica. Zate in za vse otroke ki živijo izven meja naše lepe domovine bomo uvedli novo rubriko, v kateri boste nahajali najlepše slovenske pesmi. Vaših dopisov je stric Matic zmerom posebno vesel. Na žalost pa nam mnogokrat pišete reči, ki jih ne moremo objaviti, ker bi sicer prišli navskriž s cenzuro. Pozdravljen!

★

»Poslans tvoje, Slave glase«: Iz razlogov, ki smo jih navedli v zgornjem odgovoru teh pesmic ne smemo objaviti. Pošlji kmalu spet kaj! Vsekako se mi pa zdi, da imaš za prozo še več darul. Lepo Te pozdravlja stric Matic.

★

N. C. Z. naročnik: Pesmi niso zrele za tisk. Misel je lepa, vendar premalo pesniško izražena ali pa premalo doživeta. Pošljite še kaj na ogled!

★

Franci Z.: Pesmico smo prepoznali. Po praznikih pa nima več istega pomena.

★

Nevenka C.: Nikar toliko črne žalosti! V Tvojih letih je življenje še tako lepo, da se Ti žalost res ne spodobi. Oglasi se še kaj in preberi točko 1. v današnji listnici uredništva.

★

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Tatjana Švara, dijakinja v Ljubljani. Vezovišek Ivan, dijak v Rajhenburgu. Zdenka Kalanova, dijakinja III. razr. gimn. v Ljubljani. Jože Verdnik, dijak v Pohorju pri Mariboru. Jelena Slak, uč. IV. razr. v Vojniku pri Celju.

JUTROVČKI PISEJO....

Dragi stric Matic! Najlepše se Ti zahvaljujem za poslano knjigo, ki sem se je silno razveselila. Tvoja Breda Srtenc, dijakinja v Celju.

OČKU IZSELJENCU

Očka, zakaj odšel si od mene v daljni, daljni tuji kraj?
Vrni se, očka, k svojemu sinčku, pridi, oh pridi nazaj!

Mamica pravila mi je o tebi, da si velik, močan in lep.
Vrni se očka, vrni se k meni, da srečni bomo in veseli spet!

Mamica joče in mlo vzdihuje, ker po tebi ji je hudo;
vrni se očka s francoske dežele, vrni se v svojo rodno zemljo!

Anica Kalinova, dijakinja v Ljubljani

Dragi stric Matic! Najlepše se ti zahvaljujem za poslano knjigo, ki me je zelo razveselila. Za praznike pride moja sestra iz Celja domov, to bo veselje! Vsak dan se bova smučale po vrhu. Lepo te pozdravlja zvesta bralka »Mladega jutra«

Breda Veršnikova, uč. V razr. v Gornjem gradu 35.

NAŠE NAJLEPŠE PESMI

To rubriko smo uvedli za slovenske otroke ki živijo izven meja naše lepe domovine. Objavljali bomo naše najlepše pesmi da se z njimi seznanijo in tako spoznajo vso lepoto materinskega jezika.

★

Simon Jenko:

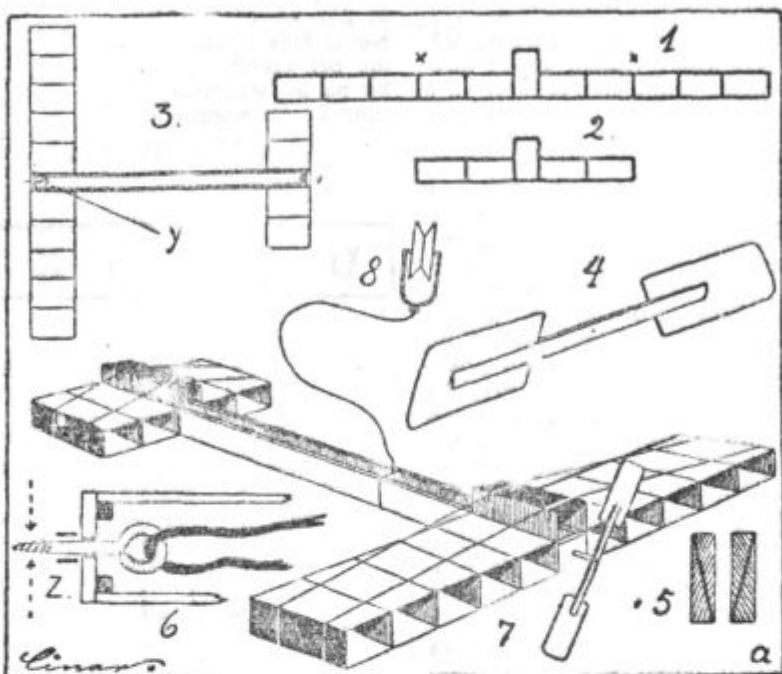
Molitev

Ti, ki si ustvaril nas ko listja trave, pol sveta podaril

sinom majke Slave, čuj nas, večni Bog!
Tvoji smo sinovi, dela blagoslovi naših slabih rok, usmili se sirot!
Oče, z nami bodi, kaži pravo pot, ki do sreče vodi!
Ti nam daj kreposti, da, kar sklene um, v dejanju naš pogum izkaže brez slabosti!

ZANIMIVOSTI IZ LETALSTVA

Letalski model iz škatlice za vžigalico

Grelnja uporabnih letalskih modelov in lahka pa tudi ne poceni toda model, ki vrn. ga bomo opisali je v tem pogledu izjema. Sestavljen je iz 16 velikih praznih škatlic za vžigalico, pri čemer pa rabimo le zunanje ovoje.

Najprej zlepimo 11 zunanjih delov škatlic. Srednjo pri tem dvignemo nad ostale, da nam predstavlja prostor za motor. Nato zlepimo ostalih pet za krmilo (glej sliko št. 2). Kakor nam kaže slika, povežemo oba zlepljena dela z dvema močnima vrvicama, kar bo zlepek še bolj učvrstilo, obenem mu bo pa dalo tudi svojstveno zunanost. Sedaj pribijemo dve tanki, ploski leseni letvi na konceh na dva lesena krcelja tako, da leži ena zgoraj druga pa spodaj. Širina letev mora biti enaka notranji širini srednje dvignjene škatlice in višina krceljev s pribitima letvama pa mora odgovarjati višini plosko ležečih škatlic. V sredo zadnjega krcelja pritrdimo previdno majhen kavelj, i smo ga prej namočili še v lepilo, a nam kasneje ne bo tako lahko po-

pustil (v). V sredo sprednjega krcelja pa izvitamo s še večjo previdnostjo in natančnostjo ne preširoko luknjo. Ta luknja sme biti le tako velika, da je mogoče vdeti v njo (ogled si sliko-y.) drug, nekoliko daljši kavelj z njegovim gladkim, vijačnim koncem. Sedaj zlepimo letvi v obe srednji škatlici, pri čemer moramo letve krepko stisniti, da se potem zlasti v oglih dobro vležejo. Važno je to predvsem zaradi tega, ker morata tako sprednji del letalskega modela kakor krmilo ležati v isti ravnini (slika št. 3). Zračni vijak (propeler) izdelamo iz ploske lesene letve, v katero smo vrezali na vsakem koncu poševen vrez. V ta vreza zalepimo dva močna, enako velika kosa lepenke. S tem je tudi že zračni vijak izdelan; podrobneje si ga morete ogledati na sliki, kjer je označen s št. 4. Pri tem je važno, da si ogledate tudi sliko št. 5, kjer je označeno, kakšno smer morata imeti oba vreza v letev zračnega vijaka. Kot je na sliki dobro razvidno, morata imeti oba vreza nasprotni smeri, tako da stojita oba kosa

lepenke pravokotno drug k drugemu. Na sliki št. 1 je označena tudi dolžina zračnega vijaka ($x - x$). Ko smo zmerili natančno sredino propelerja in jo pretehali na noževem rezilu, zvrtnemo z največjo previdnostjo, da se nam letev ne prekolje, z ostrim koničastim predmetom v ugotovljeno sredino majhno luknjo, da zamoremo lažje in varneje vdeti vijačni konec kavlja, ki bo nosil propeler. Na sliki št. 6 je v podrobnosti narisana ves sestava ureditve zračnega vijaka. Kavelj z vijačno konico vtaknemo z notranje strani v luknjo krelja in ga zavrtamo v propeler. Pred zavrtanjem namažemo na vijak lepila; konec vijaka, ki bo molel iz propelerjeve letve, odščipnemo. Na vijak nataknemo, potem ko smo ga porinili skozi luknjo krelja, kratko cevčico, da s tem obdržimo propeler v neki oddaljenosti od nosilne ploskve. Tako se bo lažje vrtel in ne bo nevarnosti, da bi se zadeval ob robove. Končno napnemo med sprednjim in zadnjim kavljem najmočnejše gumijaste trakove, ki jih moremo dobiti. Takle gumijast motor izredno dobro deluje, če je pravilno napravljen. V gibanje ga spravimo tako, da propeler vrtimo nekaj časa v levo, nato ga pa nenadno izpustimo.

Let modela je mogoč sedaj na dva načina. Letalo lahko v njegovi točki ravnotežja privežemo in ga pritrdimo na škripec, ki smo ga obesili na vrh ali letev (glej sliko št. 8), lahko ga pa tudi pustimo prosto se dvigati, kar bo pa uspešno le pri brezvetrnem vremenu. V zadnjem primeru navijemo motor kolikor se da in vržemo model počevno navzgor v zrak. Letel bo razmerno dolgo časa. Da se nam ne polomi pri pristajanju, smemo poskušati z zadnjim načinom letenja le v mehki travi ali na drobnem pesku. Če imamo hitre noge ga lahko skušamo tudi vsakokrat, predno bi imel pasti na tla, ujeti v zraku. Da nam bo propeler deloval brezhibno, namažemo ploskve, kjer se drgne, z vazelino.

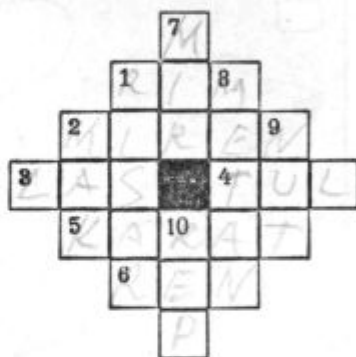
Moja putkica

Mojo putkico rada imam,
ker je tako bela,
pase se po travici
in je prav vesela.

Zjutraj, ko v šolo grem,
putkica se spančka,
mamica odpret ji gre,
putkica pa vstančka.
Moja putka dobro ve,
kedaj poldne bije;
hitro po stopnicah gre
in gor po vratih bije.
Ko iz šole pridem jaz
me pri vratih čaka,
ko pa po stopnicah grem
junaško za menoj koraka.

Anica Virant, uč. III. razr v Loki pri Zid. mostu.

UGANKE

Vodoravno: 1. mesto v Italiji, 2. nasprotno od nemiren, 3. del glave, 4. izumrla žival, 5. zlatarska utežna enota, 6. reka v Nemčiji.

Navpično: 1. tisti, ki riše, 2. poljski plevel, 7. želja vsega človeštva, 8. plin, 9. morska žival, 10. del živali.

REBUS

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

Povest iz dobe, ko je Tekumze štel 12 let

Napisal Fric Steuben

Tekumze je presodil, da je zdaj prišel njegov trenutek. Tam zadaj za rodом Mzepasé se je dvignil dvanajstletnik. S pozornostjo, ki mu je bila že kar neznosna, je bil sledil govorom. Srce mu je utripalo in kri je šla po žilah kakor bliski. Kar motilo se mu je že v glavi, ko je začutil, da mora zdaj tudi on spregovoriti. Ali je že kdaj izpregovoril nedorasel fant pri posvetovanju vsega naroda? Ali je sploh kdaj kak fantič njegovih let tvegati nagovoriti vrhovnega poglavarja, če ga je srečal med šotori? Vsakdo je moral čakati, da je spregovoril glavar. Le mlajšim, ki še prav govoriti niso znali, je bilo dopuščeno brbljati. Samo štiri in petletni so lahko klepetali po mili volji. Zdaj pa se je odločil Tekumze, da tu pred vsem šavanskim narodom ogovori vrhovnega poglavarja. Tekumze je čutil, da mu grlo kar oteka in da mu udje postajajo težki kakor svinec. Najrajši bi se zaril v zemljo, da ga ne bi nihče videl. Toda fant je vedel, da je nastopil njegov čas. Vrtelo se mu je, videl je obraze množice, ki so se

mu pred očmi zmedeno sukali kakor morje kačjih glav. Čeprav je trepetal, je vstal in v tišino je donel jasen, visok, rezek fantovski glas:

— Veliki poglavar mojega naroda Kornstalk, čuj me!

Morda je mislil, da ga bodo takoj ukorili in zahtevali, naj umolkne. Pripravljen je bil, da skoči naprej in prodere skozi množico, kajti tisto, kar je hotel reči, je moral izgovoriti.

Toda nič se ni zgodilo. Bilo je vse tiho. Le nekateri fantje so si tu in tam od presenečenja položili roko na usta. Še nikoli se ni zgodilo kaj takega, kar je pravkar tvegati Tekumze. Bojevniki so začudeni pogledali, kakor da nočejo verjeti lastnim ušesam, pomilovali so dečka, nihče izmed njih pa ni govoril, nihče ni vstal in nihče ga ni zadrževal, ko je stopal iz vrst dečkov tja v ospredje, s pogledom uprtim v Kornstalka. Zdaj je stal pred vrhovnim poglavarjem. Kaj bo storil Kornstalk? Mar ga bo strogo zavrnil nazaj na prostor? Morda ga bo nahrulil, kako se drzne izpregovoriti v svetu starešin. Ali ga bo kaznoval?

Ne, zgodilo se je nekaj čisto drugega.

Ko je Kornstalk začel fantov glas, je dvignil glavo in pogledal k Tekumzeju. Ugledal je vitkega, precej krepkega fanta, stoječega med sedečimi ženskami, mladeniči, ki je bil temno zardel od razburjenja in je od napetosti drgetal po vsem životu ter je široko razprtih, skoraj vročinskih oči zrl v njega, v Kornstalka.

Vrhovni poglavar je sprevidel, kako ta fant resnično junaško kroti svojo bojazen, kako stopa skozi mirujočo množico, dokler ne pride do svobodnega prostora v sredini — in kako se zdajci kakor mesečnik bliža njemu, vrhovnemu poglavarju.

Množica je strmela. Kako strahovito je znal planiti Kornstalk, če je kdo ravnal zoper spoštovanje in staro navado. A kaj vidijo tu! Mar ni sivolasi poglavar vstal? Glejte, polagoma pristopa k mladeniču in — da, pri Nana-boču! Vrhovni poglavar je nasmehljan, dobrodušno nasmehljan.

Kornstalk je stal pred Tekumzejem in mladenič se je zdržnil, zbral je svoj pogum, dvignil glavo in obraz, roke je trdo priložil ob život, stisnil je pesti in je rekel tiho, vendar odločno:

— Če bosta Brzonožec in Bela bojevnika puščica žrtvovana, potem morate žrtvovati tudi ves Rod mladih gorskih levov. Kajti vsi mi smo z obema svetloolascema pili krvno bratovščino...

Prav nihče razen vrhovnega poglavarja ni čul in razumel, kaj je povedal Tekumze, tako tiho so bile njegove besede. Kaj se je zdaj zgodilo? Kornstalk je položil Tekumzeju levico na ramo. Dolgo mu je gledal v oči in zdaj je položil še desnico na dečkovo drugo ramo. Molče je stal in gledal dečka. Tekumze je molčal pred vrhovnim poglavarjem, zdelo pa se mu je, da kar raste.

Kornstalk ni bil samo velik bojevnik, odločen, divje pogumen in jeklen, kadar je bilo treba streti sovražnika. Ni bil samo poglavar, ki zna vladati svoj narod. Bil je moder mož, človeško čustvujoč, kakor le malokdo drugi. V svoji strogosti je kakor nihče drugi zahteval, da se spoštujejo in varujejo stare narodne šege in postave. Toda vedel je tudi, kdaj se lahko stori izjema pri kakem starem pravilu.

Premišljujoče je pogledoval preko dečka, ki je stal pred njim. Tod naokrog je sedelo petnajststo bojevnikov, več ali manj sami hrabri, odločni in bistri možje. Nihče izmed njih še ni pobegnil, kadar je sovražnik vdrl v taborišče, nihče izmed njih ne bi vztrepetal, če bi bil kdaj postavljen ob mučniški kolec, junaško bi pretrpel bolečine, če bi ga mučili sovražniki. Toda niti kakih petdeset jih ni med vso to množico, ki bi se drznili na tako velikem zborovanju vstati in javno izpregovoriti. Sleherni izmed te množice bojevnikov bi se rajši vrgel v najhujšo bojno gnečo, kakor da bi storil to, kar je pravkar tvegale dve najstletniki. Taki fant je junak, junaštvo pa zna ceniti vrhovni poglavar Kornstalk, kjer koli ga spozna, ker je pač sam junak med junaki. Pogledal je Tekumzeju globoko v oči in potem — da, vsi so bibli priče tega prizora, najbolj pa Tekumzejevi tovariši, mladi gorski levi, ki jim je srce zdaj burno utripalo, zdaj kar ponehavalo biti: Kornstalk, največji med Indijanci, je

pobožal mladega Tekumzeja po laseh. Pobožal ga je dvakrat, trikrat. Potem se je vrnil na svoj sedež in je glasno izpregovoril Tekumzeju:

— Moj mladi brat naj glasno ponovi, kar mi je bil pravkar tiho povedal. Naj vsi čujejo, ki sede tod naokrog.

Tekumze, ki ga je plemenitost spoštovanega poglavarja tako ganila, da je komaj rajil solze in da je moral zobe stiskati kakor v krču, ni mogel takoj izpregovoriti. Pričakoval je, da bo strogo ukorjen, ni se pa nadejal, da ga bo stara, zgrbančena, častitljiva roka poglavarjeva pobožala po laseh. Zdaj se je mladenič spet zbral. Večkrat pa mu je beseda zastala, kajti premočno je bil razburjen in je glasno komaj ponovil tisto, kar je bil tiho povedal. Vsi so lahko spoznali globoko ganotje in veliko življenjsko silo mladeničevo, spoznali so vse to po njegovem licu in vsem zadržanju. Bali so se, da ne bo mogel izgovoriti do kraja, kakor se pač pri nas vsi bojimo, če mora kak otrok nastopiti na odru pa komaj in komaj ponavlja tisto, kar se je bil naučil, ter si naposled oddahnemo, če je deklamacija srečno pri kraju.

Kornstalk se je komaj še vidno smehljaj. Potem je vzkliknil:

— Rod mladih gorskih levov naj se takoj zbere pred menoj!

Fantje iz rodu Mzepasé so se spogledovali, boječe so si mrmrali med seboj. Možje in žene tega rodu so uprli oči vanje, ves narod je motril šest fantov, ki so stopali drug za drugim skozi množico v ospredje. Vseh šest mladih obrazov je bilo smrtno resnih. Molčali so, kar svečano so se držali. Šli so pogumno, korak za korakom, dokler se niso lepe uvrstili pred Kornstalkom. Vrhovni poglavar je ugledal svojege sina Dvojnega orla med mladeniči. Oko se mu je za trenutek zabliskalo. Preizkušujoče je pregledal vse vrste od mladeniča do mladeniča, dokler se mu ni oko ustavilo na Malemu lovcu. Potem je vzkliknil — njegov glas je naenkrat zvenel močno preteče:

(Dalje prihodnjič)

